

Arrest

nr. 140 804 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 22 juli 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 november 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag zonder voorwerp verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“ (..) ”

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 22.07.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden :

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 31.05.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 31.05.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 31.05.2013.*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. »*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele, ondergeschikt de materiële, motiveringsplicht aan *juncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« De Staatssecretaris stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, gelet op het inreisverbod dd. 16.05.13.

De argumentatie c.q. de eindconclusie kan niet worden weerhouden.

In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris verhindert het inreisverbod geenszins dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf nog steeds een voorwerp heeft. (zie in dezelfde zin het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 6 januari 2012, nr. 72 792, overweging 3.3)

Hoogstens kan het inreisverbod repercussies hebben op de ontvankelijkheid c.q. gegrondheid, doch bij gebreke aan motivering hieromtrent, kunnen en dienen verzoekers hieromtrent evenwel geen argumentatie te ontwikkelen.

Het inreisverbod (waartegen een hangende annulatieprocedure) betekent evenwel niet dat de aanvraag zonder voorwerp zou worden, wel integendeel; de aanvraag heeft nog steeds hetzelfde voorwerp, nl. de machtiging tot verblijf.

De overweging c.q. conclusie van de Staatssecretaris mist juridische grondslag; de Staatssecretaris toont overigens niet aan welke de juridische grondslag dan wel zou kunnen zijn.

Een manifeste schending van de formele (ondergeschikt: materiële) motiveringsverplichting ligt derhalve voor. »

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. *In casu* wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 31 mei 2013 een inreisverbod ter kennis werd gebracht. Het beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 140 792 op 12 maart 2015.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...].”

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artikelen. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit blijkt de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

2.4. In voorliggend geval trad het inreisverbod dat verzoekende partijen werd opgelegd in werking op 31 mei 2013. Dit inreisverbod is thans definitief. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken.

Evenmin blijkt dat verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Nu de gelding van het aan verzoekende partijen betekende inreisverbod van drie jaren verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat de aanvraag zonder voorwerp is gelet op het geldende inreisverbod. Waar verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad nr. 72 792 van 6 januari 2012 wijst de Raad erop, dat daargelaten de vaststelling dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben, er sowieso vastgesteld dient te worden dat de feitelijke gegevens die aan de grondslag lagen van voormelde rechtspraak verschillend zijn van de

feitelijke gegevens die onderhavige zaak kenmerken zodat verzoekende partijen er niet dienstig naar kunnen verwijzen.

2.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : delegatiebesluit).

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« De beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet werd genomen door een administratief assistent, nl. éne W. G..

Art. 6 van het Delegatiebesluit stelt evenwel dat voor de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet enkel delegatie wordt verleend aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal de functie van attaché uitoefenen.

Deze bevoegdheid kan eventueel ook worden overgedragen aan een administratief assistent, doch, in dat geval dient een schrijven dat gedateerd en ondertekend is door de Directeur-Generaal voor te liggen waarin de genoemde administratief assistent met naam en toenaam wordt aangeduid.

Uit het dossier blijkt niet dat dhr. G. op zulke schrijven wordt aangeduid, en dat aan hem de bevoegdheid voor de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet werd gedelegeerd.

Volledigheidshalve herneemt verzoeker hier de betreffende bepaling:

Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [4 artikel 7, tweede tot vijfde lid]4; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel

28]4; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;]1 artikel 42bis, § 1, eerste zin; [1 artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;]1 [1 artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;]1 artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [3 ...]3; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [4 artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]4; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 ...]6 artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [6 artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [5 artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;]5 artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; [3 artikel 74/11, § 1, tweede lid]3.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt. [2 § 3. ...]2

In zoverre de Minister c.q. de Staatssecretaris in gebreke blijft aan te tonen dat de bevoegdheid uitdrukkelijk en specifiek aan de betrokken administratief assistent werd gedelegeerd, dient de beslissing vernietigd. »

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd door W.G., administratief assistent in zijn verklaarde hoedanigheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De vraag stelt zich of de betrokkene in deze

hoedanigheid bevoegd is om een beslissing te treffen tot weigering van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.8. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling getroffen werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient opgeworpen en bekeken te worden.

2.9. De Raad dient vast te stellen dat ingevolge artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet, de "Minister" c.q. staatssecretaris bevoegd is beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen. Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.10.. Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Delegatiebesluit), luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (..) artikel 9bis (..)

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.(..)."

2.11. Tesamen met de nota met opmerkingen maakt de verwerende partij het onder artikel 6, §2, tweede lid, van het Delegatiebesluit bedoelde schrijven over dat gedateerd is op 26 maart 2009 en ondertekend door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat administratief assistent W.G. de bevoegdheid wordt verleend om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.12. Hieruit volgt dat de administratief-assistent in kwestie wel degelijk bevoegd was om een beslissing zoals deze *in casu* te nemen. Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig.

2.13. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een derde middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan :

« 2.2.3. De beslissing bevat geen geldige handtekening

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen authentieke handtekening bevat, doch enkel een ingescande handtekening.

Verzoeker is gekend met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke de geldigheid van een gescande handtekening kan worden aanvaard, met verwijzing naar de Wet van 9 juli 2001.

De rechtspraak van de Raad zou gevolgd kunnen worden in de hypothese dat een handtekening zou vastgehecht zijn aan of logisch geassocieerd zou zijn met andere elektronische gegevens, aangezien enkel dan de Wet van 9 juli 2001 toepassing vindt.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de definities in art. 1 van de Wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten:

“ 1° " elektronische handtekening " : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2° " geavanceerde elektronische handtekening " : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

(...)

De wet van 9 juli 2001 viseert m.a.w. enkel de geldigheid van de elektronische handtekening te bepalen wanneer deze handtekening vastgehecht of logisch geassocieerd is met andere elektronische gegevens (bijv. in één e-mail)

In casu is de handtekening van de administratief evenwel niet vastgehecht aan noch is zij logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens; de beslissing is immers gematerialiseerd op papier en op schrift gesteld, zodat de beslissing – na haar fysieke afdruk- bezwaarlijk nog als een louter “elektronisch gegeven” kan worden beschouwd.

Dit is een onbetwistbaar gegeven, dat fundamenteel is voor de beoordeling van deze zaak (!).

De Wet van 9 april 2001 vindt geen toepassing op geschriften welke werden afgedrukt en fysiek tastbaar zijn, en het voorwerp kunnen uitmaken van een authentieke handtekening; zij beoogt – logischerwijze- enkel de geldigheid te regelen van handtekening die niet fysiek (authentiek) gesteld kunnen worden in een elektronische omgeving.

De Wet van 9 april 2001 vindt derhalve ook geen toepassing op de geldigheid van de ingescande handtekening van de administratief assistent op de bestreden beslissing, welke immers gematerialiseerd werd door haar afdruk en het voorwerp kan (en behoort) uit te maken van een handgeschreven handtekening.

Wanneer een beslissing wordt afgedrukt (gematerialiseerd op papier), tastbaar is en het voorwerp kan uitmaken van een handtekening door de bevoegde persoon, dient de handtekening handgeschreven en authentiek te zijn.

Er is in die hypothese immers geen enkele reden om af te wijken van het beginsel dat de handtekening op het geschrift authentiek moet zijn.

Dit principe wordt impliciet bevestigd in art. 4 van de Wet van 9 april 2001:

§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de handgeschreven handtekening het uitgangspunt is, en dat een elektronische handtekening onder welbepaalde voorwaarden hiermee kan worden geassimileerd (enkel wanneer er een vasthechting is of associatie met elektronische gegevens, quod non in casu).

Bij gebreke aan een wettelijke definitie, kan nuttig worden verwezen naar de invulling van de notie “handtekening” door rechtsleer en rechtspraak.

Door het Hof van Cassatie wordt een handtekening beschouwd als “het eigenhandig geschreven teken waarmee de ondertekenaar zich gewoonlijk tegenover derden kenbaar maakt.” (o.a. Cass. 7 januari

1955, R.W. 1954-55, 1753, T. Not. 1955, 44, noot, Ann. not. 1955, 305, noot E. DE SMEDT, Pas. 1955, I, 456, noot, Rec. gén. enr. not. 1958, 334, noot, Rev. prat. not. b. 1959, 68)

In casu bevat de beslissing geen "eigenhandig geschreven teken", doch enkel een ingescand en geplakte handtekening.

P. VAN EECKE weerhoudt niet minder dan tien constitutieve vormkenmerken waaraan een geldige handtekening naar Belgisch recht zou behoren te voldoen. (P. VAN EECKE, de handtekening in het recht, Brussel, Larcier 2004, 109-188.

De handtekening behoort rechtstreeks en manueel (1) te worden aangebracht, door de inscriptie (2) van lettertekens (3) onderaan (4) de originele (5) akte; naast de genoemde objectieve kenmerken, benoemt de auteur evenveel subjectieve vormkenmerken: de handtekening behoort een eigenhandige (6), creatieve (7) en leesbare (8) weergave te zijn van de naam (9) van de ondertekenaar, zoals deze zich gewoonlijk (10) aan derden laat kennen.

In casu werd de handtekening op de bestreden beslissing niet manueel aangebracht, noch rechtstreeks, noch door inscriptie, noch eigenhandig, noch creatief.

De bestreden beslissing bevat m.a.w. geen geldige handtekening, zodat, bij gebreke aan geldige handtekening, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing op ongeldige wijze is tot stand gekomen, en om die reden dien vernietigd te worden.

Het kan overigens niet worden begrepen waarom het voor een administratief assistent of attaché onoverkomelijk zou zijn om eigenhandig en manueel door inscriptie deze handtekening te plaatsen; het hardnekkige verzet tegen het normale gebruik om op een op papier gesteld document een manuele en eigenhandig geplaatste handtekening te plaatsen, kan maar moeilijk worden begrepen »

2.15. Er kan worden opgemerkt dat de bewering van verzoekende partijen dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet vastgehecht is of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, niet kan worden beschouwd als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het "de digitale afbeelding is die met behulp van scantechieken werd gemaakt" en "dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening" (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen tonen niet aan dat enig ander persoon dan de administratief assistent W.G., wiens ingescande handtekening op de bestreden beslissing is aangebracht, deze handtekening kan plaatsen en dus beschikt over de hiertoe vereiste paswoorden of logins. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen door een daartoe bevoegd ambtenaar. Hun toelichting dat het Hof van Cassatie in de jaren vijftig van de vorige eeuw – dus op een ogenblik dat de mogelijkheden zoals deze nu bestaan om gegevens in te scannen en elektronisch te versturen nog niet aanwezig waren – een handtekening als een eigenhandig geschreven teken omschreef, leidt evenmin tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is ondertekend. De auteur van deze beslissing heeft immers via een code "zijn eigenhandig geschreven teken" dat eerder werd ingescand op deze beslissing aangebracht. Verweerder is voorts niet gebonden door de zienswijze van bepaalde auteurs omtrent de wijze waarop een handtekening door een ambtenaar op een bestuurlijke beslissing zou dienen te worden geplaatst en het feit dat verweerder een bepaalde rechtsleer niet volgt, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

2.16. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER